

LBRIS

We know
books

CLAIRE DOUGLAS

Fetele dispărute

Traducere din limba engleză
SANDA SPIRIDON

LITERA
București

ACCIDENTUL

Noiembrie 1998

Cântau. Erau bete. Erau fericite. Cam asta era tot ce-și mai amintea Olivia. Cât de fericite fuseseră prietenele ei.

Sally stătea pe locul din față, ca întotdeauna. Spunea că i se face greață în spate. Era cea mai bună prietenă a Oliviei, prin urmare locul îi revenea firesc. Sally povestea ceva despre Mal, un băiat de care-i plăcea și care, în sfârșit, îi dăduse întâlnire. Nimic deosebit, în opinia Oliviei. Cu ochii ei mari, întunecați și stilul efervescent, atrăgea bărbații ca un magnet – inclusiv pe iubitul Oliviei, Wesley. Preferau să nu atingă subiectul, ca să-și protejeze prietenia.

Sally era veselă, vorbea tare, puțin împleticit. Rememora momentul când Mal îi cumpărase un cidru Diamond White. Olivia făcea eforturi s-o audă peste radio și peste ploaia care se întăsea de la un minut la altul.

Tamzin și Katie erau în spate, cu machiajul întins pe fețe, cu bluzițele pline de strasuri vizibile sub gecile prea subțiri, trăsând a băutură ieftină și a parfum. Se țineau pe după gât, ca și cum ar fi fost încă la Ritzzy's, și lălăiau după Spice Girls melodia „Two Become One“.

Olivia era dezamăgită. Îi promisese că o s-o lase mai ușor cu băutura în seara aceea. Tamzin le stricase

pe celelalte. O văzuse la bar fluturându-și pletele lungi și blonde peste umerii înguști și comandând shoturi duble, în speranța evidentă că unul dintre numeroșii ei admiratori o să le plătească, așa cum se întâmpla de obicei. Frumusețea ei, mai vulgară, cu sutiene colorate ce-i scoteau în evidență sânii și fuste care abia dacă îi acopereau fundul, era complet diferită de cea a lui Sally.

Când se dusesse să-și recupereze prietenele, la lăsarea serii, nu ploua. Și când ieșiseră din club, cu numai zece minute înainte, abia picura. Acum însă, ploaia se scurgea șuvoi pe parbriz, blocându-i parțial vederea, în ciuda ștergătoarelor care se agitau frenetic. Nu se zărea decât negrul șoselei, lat și șerpuit, de parcă ar fi călătorit prin spațiul cosmic. Nici faza lungă nu tăia prin ceața fină care plutea deasupra asfaltului precum gheața carbonică.

Cum îi venise rândul să conducă, trăsesse de un pahar de vin toată seara. Acum îl simțea venindu-i înapoi pe esofag, fierbinte și acid, în timp ce micul ei Peugeot 205 valsa periculos sub rafale. De obicei nu avea emoții la volan, dar abia își luase permisul, în urmă cu câteva luni. Ura acest drum și pe vreme bună. Coridorul Diavolului tăia pădurea în două, iar fagii și brazilii înalți care-l străjuiau i se păreau oprimați. Puțin mai departe în față se aflau faimoasele menhire și orașelul care crescuse în jurul lor, transformat într-o adevărată capcană pentru turiști, cu ceainării și dughe-ne ezoterice.

Răpăitul stropilor, ca niște săgeți negre din cer, acoperea de-acum complet muzica. Olivia strângea atât de tare volanul, încât i se albiseră degetele. Prietenele ei se opriră brusc din cântat, iar Sally se aplecă să dea radioul mai tare.

- Închide-l! izbucni Olivia.

Fata de alături se supuse fără comentarii. Deși nu-i putea distinge expresia, își dădu seama că o jignise și îi păru instantaneu rău. Nu suporta să o supere pe Sally.

- Ce mai noapte! Ia uite cum plouă! exclamă Katie agățându-se de tetiera șoferului.

- Ce-ar fi să stai la locul tău? o admonestă Olivia, așa cum nu-i era în fire.

Cea mai în vârstă dintre ele și liderul informal al grupului, Katie nu era obișnuită să primească ordine. Olivia n-o putea vedea, dar și-o imaginează dându-și ochii peste cap în direcția lui Tamzin. Măcar o auzi trântindu-se înapoi pe spătarul canapelei. Nu purtau centurile de siguranță.

- Sper că Mal o să mă sune mâine, ciripi Sally, încercând să disipeze tensiunea. Mi-a promis că mă sună și... La naiba! ATENȚIE!

În mijlocul drumului se ivise o siluetă umană.

Apoi, totul se derulă extrem de rapid: Olivia strivi pedala de frână și trase de volan, pierzând complet direcția, iar roțile atinseră bordura și proiectară mașina în aer, făcând-o să alunece cu capota ca o sanie pe asfaltul ud. Se opriră în afara șoselei, într-un șanț. Auzi țipetele prietenelor ei în timp ce ploaia rece i se scurgea pe picioare, apoi își pierdu cunoștința.

Când își reveni constată că era cu capul în jos. Ceasul de pe bord clipea roșiat: 01.10. Cât rămăsese leșinată? În jurul ei plutea o liniște sinistră. Nici un sunet din spate. Inima îi bătea să-i spargă pieptul pe măsură ce amintirile îi reveneau: „Vai, Doamne, vai, Doamne, sper că-s bine. Sunt rănite? Am lovit persoana care mi-a ieșit în cale?“

Încercarea de a se mișca îi smulse un strigăt de durere. Avea un picior blocat sub coloana de direcție, care se îndoise spre interior.

- Sally? întrebă, întorcând capul spre locul pasagerului.

Era gol. Unde dispăruse? Își forță gâtul să arunce o privire în spate, așteptându-se să le vadă pe Katie și Tamzin, îngrozită la ideea că ar putea fi moarte, dar prietenele ei nu mai erau acolo. Își dădu seama că ră-măsese singură în mașină și fu cuprinsă de panică.

Se duseseră să caute ajutor? Dar erau în mijlocul pădurii, iar Katie avea un telefon mobil, un Nokia roz, de care era foarte mândră. Ca asistentă de farmacie, câștiga mai bine decât prietenele ei. Una dintre ele l-ar fi folosit ca să sune la poliție sau la salvare. Nu se vedeau pe nicăieri nici gențile lor. Nimic din mașină nu-ți dădea de înțeles că cele trei s-ar fi aflat vreodată acolo. Dar nici n-ar fi abandonat-o așa, în șanț. Măcar una ar fi rămas. Sally, fără îndoială, căci era prietena ei cea mai bună.

Olivia începu să tremure necontrolat, pradă durerii și fricii, cu sufletul înghețat de imaginile accidentului, care începeau să-i revină: silueta din mijlocul drumului care acum se întindea pustiu într-un hău negru.

Cine îi apăruse în față?

Unde dispăruseră prietenele ei?

1

JENNA

Notă audio: Luni, 26 noiembrie 2018

Coridorul Diavolului este un nume cum nu se poate mai potrivit pentru acest drum expres lung, drept, care duce în târgul Stafferbury din Wiltshire. De-a lungul anilor s-au răspândit povești despre tot felul de întâmplări ciudate petrecute aici: accidente inexplicabile, sinucideri dubioase, apariția unor siluete macabre și plânsete de copii în noapte. Nimic însă nu întrece misterul cazului Olivia Rutherford, de la care săptămâna asta se împlinesc douăzeci de ani. Trei tinere au dispărut într-un accident de mașină și nimeni nu le-a mai văzut de atunci...

Opresc înregistrarea și mă uit în jur. Într-adevăr, șoseaua asta are ceva supranatural. Pare tăiată direct prin inima pădurii, iar în jur nu se văd decât copaci înalți, cu coroane bogate, care parcă ating cerul înnorat. Până acum n-am zărit nici o casă sau vreo altă clădire. Te-ai putea crede undeva în Scandinavia, nu în ținutul Wiltshire. Am oprit la marginea drumului acum zece minute, și doar două mașini au trecut pe lângă mine.

O prezență îmi intră în zona periferică a câmpului vizual, făcându-mă să tresar. Un bărbat mă privește pe

fereastra din dreapta. Inima îmi stă în loc. Pare ieșit direct din pădure. Are vreo cincizeci de ani, chipul aspru, acoperit de o barbă neîngrijită, ochi mijiiți și sprâncene stufoase, sub o pălărie pescărească. Peste umeri poartă un impermeabil lung. Ține în mână o lesă la capătul căreia se vede un câțel cu trei picioare care aduce cu un whippet. Câinele mă privește curios. Întind discret mâna, scot bâta din geantă și o așez lângă mine, la marginea scaunului.

Bărbatul îmi face semn să cobor geamul. Îl las puțin în jos, dar rămân cu degetul pe buton. Mirosul de pini și de haine nespălate îmi invadează nările.

- Vă pot ajuta? îi spun.

- Asta voiam să vă întreb și eu, îmi răspunde cu un puternic accent de West Country. Ați făcut pană? Nu e bine să vă opriți aici de una singură.

Observ că-i lipsește un dinte din față.

Din cer se aud tunete înfundate care-mi sporesc neliniștea.

- Sunt... Ezit să-i spun cu ce mă ocup. Poate că e mai bine să nu aflu că sunt jurnalistă, nu încă. Mă îndrept spre Stafferbury.

- V-ați rătăcit?

- Nu. Am oprit ca să fac ceva...

Îmi dau seama singură cât de ciudat sună.

- Aha. Se încruntă suspicios la mașina mea nouă, un Audi Q5, apoi își îndreaptă din nou atenția spre mine. Are ochii închiși la culoare, aproape negri. În cele din urmă adaugă: Ei bine, Stafferbury e la vreo patru kilometri, tot înainte. N-aveți cum să-l ratați.

- Am înțeles, mulțumesc.

Ridic repede geamul, ca să evit alte întrebări, și bag în viteză. Îmi tremură mâinile. Ies de pe fâșia de iarbă umedă cu scrâșnet de pneuri și ridic ochii la oglinda

retrovizoare. Omul e tot acolo, cu câinele la picioare, uitându-se amândoi după mașină.

Mă calmez abia la sosirea în oraș, care este exact așa cum mi l-am imaginat. Ca în fotografiile alb-negru pe care le-am examinat înainte să parcurg peste trei sute de kilometri, tocmai de la Manchester. Nu s-a schimbat aproape deloc de la sfârșitul secolului al XIX-lea, iar menhirele sunt, desigur, mult mai vechi. În primul moment nici nu le văd, căci sunt ascunse în mijlocul câmpului cețos din dreapta mea, la distanță de cinci metri unul de celălalt, într-un semicerc. Sunt niște pietroaie mari și urâte, ca un set de dinți inegali. Nu par să formeze o figură geometrică anume, ca la Stonehenge. Stratul gros și verde de mușchi care le acoperă ca o pojghiță se vede de departe.

O familie îmbrăcată fistichiu, cu copiii înfiți în cizmulițe vesele și un câine mic după ei, lopătează prin noroi spre monument. Mă întreb cum i s-ar părea lui Finn și în minte îmi apare imaginea lui, a băiețelului meu de zece ani, cu părul blond, veșnic ciufulit. Mi-e un dor nebun de el. De când m-am separat de tatăl lui m-am obișnuit să nu-l am lângă mine tot timpul; nici n-am de ales acum, după ce a obținut custodia comună. Nu-mi place însă. E ca și cum aș pierde periodic o parte din mine.

Strada principală are forma unei potcoave, cu un monument militar în mijloc. Mai apare o stradă importantă, perpendiculară, care șerpuiește printre două clădiri medievale. Pe colț se vede nelipsitul pub, denumit sumbru The Raven¹. Firma profilată pe cerul gri, înfățișând o pasăre mare, neagră, cu ochi de sticlă, îmi

¹ Corbul

dă fiori. Conform GPS-ului, strada aceea duce în partea mai puțin turistică a orașelului și iese din el.

Voi locui în pădure, într-o cabană care pe site părea modernă și bine întreținută. Am vrut să văd strada principală înainte să mă cazez, așa că am luat-o special pe aici, iar acum trebuie să mă întorc. Centrul orașului a fost decorat pentru Crăciun. Se văd mici magazine de suvenire, ornamente mistice, tămâie și bijuterii. La parterul unei clădiri în stil Tudor se află o cafenea numită Bea's Tearoom, niște magazine de haine și cabinetul unei anume Madame Tovey, care s-ar ocupa cu ghicirea viitorului (conform panoului de afară ilustrat cu cărți de tarot). E un orașel drăguț, cu clădiri elegante, străzi pietruite și luminițe de Crăciun licărind prin casele localnicilor. Încep să înțeleg de ce reprezintă o atracție turistică, dar nu-mi pot scutura o senzație de abandon, de parcă ar fi o rudă mai săracă a orașului Avebury. Poate că vara este mai viu, încerc să-i mai dau o șansă. La urma urmelor, de ce-ai ieși afară în această zi rece de noiembrie?

Ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile, începe să cadă o ploaie rapidă, furioasă. Văd un cuplu tânăr adăpostindu-se în grabă într-un magazin. Se țin de mână și chicotesc, făcându-mă să simt o undă de invidie. Așa am fost și eu cu Gavin odinioară. Ocolesc monumentul, lăsând menhirele în stânga mea acum, și o iau înapoi către sinistrul Coridor al Diavolului. Cam la un kilometru și jumătate, din șosea se desprinde un drum de pământ care mă conduce adânc în pădure. Nu mă pot abține să mă întreb dacă nu cumva mi-am ales o cazare prea izolată.

După câteva sute de metri ajung la o casă de vacanță cu aspect banal, asemănătoare celor pe care le găsești la Center Parcs, înconjurată de pini, fagi și brazi. Încetinesc

ca să văd numele de pe uşă: Fern¹. Eu stau la Bluebell², însă n-am nici cea mai mică idee cum să ajung acolo. Par să mai fie două sau trei căsuțe în zare, dar abia se disting prin ploaia torențială și pâlcurile de copaci. Când am făcut rezervarea, proprietarul, Jay Knapton, mi-a explicat la telefon că se lucra încă la complexul turistic și că doar șase cabane erau pregătite de închiriere. Păruse foarte impresionat de motivul pentru care urma să mă deplasez în regiune.

Îmi continui drumul, cu roțile derapând puțin prin noroiul dens. Prima casă, Fern, este ocupată, deși la prima vedere mi s-a părut pustie. Nici nu vreau să mă gândesc că aş putea fi singură în pădure. Încetinesc, ca să văd cum se numește următoarea căsuță de vacanță: Bluebell. Norocul meu. Uşurată, parchez pe alee și cobor din mașină. Tocurile mi se afundă instantaneu în iarbă. Cine m-a pus să-mi pun pantofi cu toc înalt, când știam că merg în pădure? Din fericire, am cizmele de cauciuc în portbagaj. Rămân o clipă cu privirea ațintită la clădire, în ciuda ploii reci care-mi udă părul și mi se strecoară prin jacheta de lână. Sunt asaltată de amintirea ultimei vacanțe petrecute în familie, la Center Parcs, iarna trecută. Finn fusese așa de fericit când văzuse „căsuța lui din pădure“, cum o numise! Mi se strânge inima la gândul că s-ar putea să nu mai petrec niciodată o astfel de vacanță, cu noi trei adunați în ziua de Crăciun sub același acoperiș. De acum înainte, Finn va sta ori cu mine, ori cu tatăl lui. Probabil și cu noua parteneră a lui Gavin, la un moment dat. Sunt sigură c-o să-și găsească pe cineva, dacă nu a făcut-o deja. Altfel, ce l-ar fi apucat să mă anunțe într-o

---

¹ Ferigă

² Clopoțel

noapte, cu vreo patru luni în urmă, că simte nevoia de spațiu, după cincisprezece ani de căsnicie și nouăsprezece ani de relație? De ce s-ar fi mutat într-o garsonieră din apropierea biroului unde lucrează?

Asta nu-i viața la care am visat, nici viitorul pe care mi l-am dorit.

Îmi vine greu, în continuare, să depășesc momentul. Sunt supărată că viața pe care o avusesem, pe care mi-o construisem cu migală, pe care o iubeam, mi-a fost furată. Că mica noastră familie unită a ajuns dezbinată. Nu era ce-mi doream pentru fiul meu. Nici pentru mine. Uneori simt o dorință mistuitoare să mă răzbun pe Gavin, să-l pedepsesc aspru, să-i interzic să-și mai vadă fiul. Știu însă că ar fi un gest egoist și incorect față de Finn. Sunt pe deplin conștientă de asta. Desigur, n-aș putea face niciodată așa ceva. Dar furia care mă cuprinde când... Trag adânc aer în piept. „Revino-ți, Jenna!” îmi zic. „Nu-i momentul să te gândești la asta. Nu acum.” Am venit aici cu o misiune care mi-ar putea impulsiona cariera și m-ar putea ajuta să ies din m-circla emoțională în care m-a aruncat Gavin.

Mă întorc la mașină și deschid portbagajul ca să scot geanta de voiaj. Cântărește o tonă. Mă blestem în gând pentru că am luat prea multe lucruri de acasă. Obiceiul ăsta îl scotea din sărite pe Gavin, adept al strictului necesar în călătorii. Mie îmi place să fiu pregătită pentru orice eventualitate și nu concep să mă despart de ondulatorul pentru păr, de pildă. Mă adăpostesc pe mica prispă din față și, conform instrucțiunilor proprietarului, introduc codul primit ca să iau cheia din cutiuța metalică montată pe perete. Holul e primitiv și cald, cu un cuier, o băncuță din lemn și cutii din nuiele pentru pantofi. Îmi agăț în cui haina udă și mă descalț.

Interiorul este chiar mai drăguț decât în fotografiile de pe site: pereți albi, podele din lemn încălzite, o

canapea modernă, portocalie, în forma literei L, blănuri de oaie pe jos, pături călduroase și perne ademenitoare. Pe un perete este agățată o imitație de cap de cerb din stofă, cu luminițe colorate atârinate de coarne. Finn l-ar fi adorat. Salonul dispune de un șemineu impozant, deschis, lângă care tronează o grămadă de lemne într-un coș de răchită. În spatele canapelei este o masă mică. Ca să ajungi în salon trebuie să treci printr-o mică bucătărie de un alb imaculat, cu blaturi din piatră gri și scaune de bar, ale cărei ferestre dau spre aleea din față. Examinez dotările: o stație audio modernă, pe care n-aș ști cum s-o folosesc, dar pe care Gavin ar pune-o imediat în funcțiune dacă ar fi aici, un boiler pentru apă caldă instant, un cuptor ce pare îngrozitor de complex și o plită. Trec înapoi prin salon și mă îndrept spre dormitoare, unul matrimonial, cu baie separată, și unul cu două paturi. Încercând să nu mă gândesc cât de bine s-ar distra Finn aici, îmi arunc geanta de voiaj pe patul mare.

Mă întorc în salon, scot telefonul și fac o poză cu capul de cerb ca să i-o trimit băiatului meu. Apoi deschid ușa principală și fotografiez pădurea din jur, mulțumind în gând pentru verandă. Rezultatul este o imagine plină de șarm cu siluetele copacilor în ploaia care le atenuază contururile. Proiectoarele montate la baza trunchiurilor aruncă puțină culoare. O să postez imaginea mai târziu pe contul meu de Instagram, ca să le stârnesc urmărilor apetitul pentru podcastul care va urma.

M-am apucat de ancheta asta din proprie inițiativă. Din clipa în care mi-a aterizat pe birou comunicatul de presă, în urmă cu câteva luni, am devenit obsedată de caz. Voiam să cunosc absolut toate detaliile. Am fost surprinsă să constat că, după articolele apărute pe